

גל ל ישיבת

בראשות
הרה"ג ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ישיבת אומ"ר'
וארגון 'ענפים'

"כדי להגיע לאהבה, אתה צריך להיות בשלום
קודם כל עם עצמך!"

06 רגע של סיפור
סלאר דה אויוני

09 יש מזל לישראל
מזל תאומים

10 הרבנית מיטל דאודי
הסערה הזאת
תירגע

12 ענפי אבות
להקשיב לגדולים

02 הרב יגאל כהן
סביבה טובה
בשבילנו

03 הרב משה פינטו
אחריות ההורה

05 מדבר מנסיון
עמדתי על הגג
ואז התחיל התיקון

ב"ש	חיפה	ת"א	י-ם	לפי "אור החיים"
19:28	19:32	19:28	19:29*	כניסת שבת
20:20	20:23	20:20	20:20	יציאת שבת
21:15	21:19	21:16	21:18	ר"ת

* בירושלים: לנהגים 40 דק' 19:09

פרשת בהעלותך

אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

עלון מספר
453

הרב יגאל כהן שליט"א

ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

איך נדע אם הסביבה שלנו טובה בשבילנו?

אותך גם כן להיות ממורמר כמוהו. גם מה שלא הפריע לך אף פעם, מהיום תסבול ממנו.

אתה יכול להיות צדיק גדול, תלמיד חכם מופלג בתורה, אבל אם יושב לידך בן אדם, שפעם אחר פעם מתלונן על כל מה שסביבו - זה לא בסדר, זה לא בסדר, למה אלוקים לא נתן לך ילדים, פרנסה, זה לא מגיע לך... בסופו של דבר, גם אתה תהיה ממורמר. אתה רוצה להיות בן אדם שמח? אתה רוצה להיות בן אדם מוכשר, בן אדם שתמיד תמיד משבח ומהלל ומודה ולא מתאונן? קודם כל, אתה צריך לעבוד על זה לבד, אבל בנוסף - אתה חייב להיות בחברת אנשים כאלה.

זה כמו שאני יודע על אחד שבה להתארח אצל חבר שלו, ואחרי הארוחה הוא רואה את בעל הבית מכין לעצמו כוס תה. אומר לו האורח: תגידי לי, אשתך לא מכינה לך כוס תה? ענה לו בעל הבית: לא, אני מכין לבד כוס תה, מה יש בזה. והאורח כולו מתפלא: בחיים שלי לא ראיתי כזה דבר... מה זה הדבר הזה? למה האשה שלך לא מכינה לך כוס תה??? המארח הזה, עד עכשיו הכל היה אצלו בסדר, אבל מרגע זה ואילך, כל פעם שאשתו לא תכין לו כוס תה, הוא ירגיש משהו עליה. מי גרם לו כך? החבר השלילי הזה...

חבר טוב

וזה הסיבה שחשוב לבוא לשיעור תורה, כי בשיעור תורה האנרגיות הן חיוביות. אתה בא פעם ביום, מקבל אנרגיות חיוביות. אבל אם אתה נמצא כל היום בעבודה, כל היום בטענות ומענות, בסופו של דבר אתה תיפול לאנרגיות שליליות. אדם שנופל לאנרגיות שליליות, לא נשאר לו כלום.

אמנם, כל אחד מאתנו צריך לטרוח ולמצוא לעצמו חבר, לא להיות לבד, כמו שאמרו במשנה באבות (פ"א משנה ו'): 'וקנה לך חבר', שאף אם תצטרך לשלם הרבה כסף עבור שיהיה לך חבר - תשלם! (רבנו עובדיה מברטנורא), ששווה לנו לטרוח ולחפש חבר שאנו מוצאים איתו שפה משותפת, חבר שנחמד לדבר אתו, כי "טובים השנים מן האחד, אשר יש להם שכר טוב בעמלם, כי אם יפלו - האחד יקים את חברו, ואילו האחד שיפול ואין שני להקיים" (קהלת ד, ט-י). אבל חבר אמיתי ורצוי הוא אחד כזה שיש לו הסתכלות חיובית, על החיים, על העולם, חבר כזה שמביט ורואה רק את היופי של העולם שברא ה' יתברך, את החלקים הטובים שיש בשני. כי ההרגל הזה של 'הסתכלות חיובית' הופך לטבע שלו, עד שגם בפנימיות שלו הוא מרגיש שכל מה שסביבו נאה ויפה, ואז הוא ישפיע עלינו לטובה. אמן, כן יהי רצון.

שבת שלום ומבורך

ממצרים, שבהם פגעה האש תחילה, כי עליהם היה חרון אף גדול יותר, שהיו מושרשים בחטא יותר משאר ישראל, והקפידה עליהם מידת הדין (ועיין בפירוש רש"י, ובספר משכיל לדוד פארוו ד"ה מקצה).

בכל מקום שעם ישראל נפל, מי שהפיל אותם זה היה הערב רב. וכך היה לאחר מכן בחטא קברות התאוה, שהערב רב התאוה לאכול בשר והתלוננו על המן, עד שהתחילו לבכות, והם סחפו אחריהם גם בני ישראל. האם באמת הם היו כל כך מסכנים? האם באמת לא היה להם מה לאכול במדבר?

בכל בוקר ירד להם מן השמים, עטוף בטל לשמירה - למלעלה ומלמטה. המן היה אוכל טעים, טעמו כצפיחית בדבש, כל אחד טועם בו מה שהוא רוצה, וגם היה ניתן לאפות אותו לעשות ממנו עוגות או לעשות ממנו תבשילים טעימים. המן היה מאכל טעים וזך וטוב. אבל הערב רב בכו על המראה שלו - הוא לבן, חסר צבע, משעמם כזה... גם שם הם הצליחו למצוא רע. ועם ישראל, אוכלים כל יום מהמן ושומחים, מאושרים בחלקם, אבל הבכי של הערב רב גרם להם לבכות גם כן.

כשאתה נמצא בסביבה של בן אדם חיובי, אתה תהיה כמוהו, אתה תתקדם.

הערב רב מצאו סיבה להתאונן על הקב"ה, וכלל בני ישראל - שנמצאים תחת ענני הכבוד, שותים מבארה של מרים, קוראים להם ניסים ונפלאות, הבגדים שלהם גדלים איתם, ובכל זאת נמשכו אחריהם, כולם יוצאים יחד מהבתים שלהם ובוכים לעיני כל שאין להם מה לאכול...

השפעה מדבקת

וכאן נשאלת השאלה: איך זה יכול להיות??? והתשובה היא - החברים הרעים שלהם, הערב רב השפיעו עליהם לרעה, כי כל אדם מושפע מהסביבה שלו, בין לטוב בין לרע. כשאתה נמצא בסביבה של בן אדם חיובי, אתה תהיה כמוהו, אתה תתקדם. אבל אם תתחבר עם אחד כזה שהוא שלילי, שהוא דיכאוני, כל הזמן מתלונן וממורמר, בסופו של דבר הוא יהפוך

בפרשתנו התורה מלמדת אותנו על 'חטא המתאוננים': 'ויהי העם כמתאוננים רע באזני ה', וישמע ה' ויחר אפו, ותבער בם אש ה' ותאכל בקצה המחנה' (יא, א).

מה קרה שם, מה היה שם למתאוננים האלה? זה אחד הסיפורים שלא כתוב באמת מה קרה. מבאר רש"י: 'ויהי העם כמתאוננים' - "העם" אלו הרשעים, שהלכו עם הערב רב, שלא נהגו כישראל אלא כסתם עם. כשבני ישראל יצאו למצרים גם ערב רב (אספסוף) עלה איתם, עלו איתם אנשים שהם לא חלק מעם ישראל, תערובת של גרים מאומות שונות, אנשים לא טובים ולא רצויים לפני ה' יתברך, והם משכו אחריהם רבים מבני ישראל.

בעצם, הם לא רצו להקשיב לקדוש ברוך הוא, הם לא רצו לקיים את מצוות ה' יתברך, אז הם מצאו להם עלילה (סיבה) כדי לפרוש מכלל בני ישראל. מה היתה טענתם? הם התלוננו על טורח הדרך, אמרו: 'אוי לנו, כמה טרחנו ויגענו בדרך הזו, כבר שלושה ימים שלא נחנו מעינוי הדרך'. הם לא התלוננו בשקט ובבושה, אלא "כמתאוננים רע באזני ה'" - הם השמיעו את התלונות הרעות שלהם בקול רם, כביכול היו מתכוונים שישמעו דבריהם באוזניו של הקדוש ברוך הוא ויצטער.

אמר הקדוש ברוך הוא: אני מיהרתי אתכם בדרך כי הייתי מתכוון לטובתכם - שתכנסו לארץ מיד, ואתם מתאוננים על טובה זו?! מיד: "ותבער בם אש ה' ותאכל בקצה המחנה", אש ה' בערה באותם מתאוננים. מה זה "בקצה המחנה"? למה יענישו אותם הנמצאים בקצה המחנה יותר מאותם שבאמצע? אלא לשון "בקצה" האמור כאן אינו אלא משל, והכוונה מלשון "מוקצה", דהיינו אותם אלו המוקצין והמרוחקים שבעם ישראל, שעושים מעשים שפלים, ואלו הם הערב רב שעלו עם ישראל

"שאל את הרב"

יש לכם שאלה בהלכה? | בית ההוראה בראשות הרב נריה ברבי | מחפשים ייעוץ רבני | ובנשיאות הרב יגאל כהן | או הכוונה?

עכשיו זה פשוט וקל < חייגו 2381*

לגדל בחוכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונות צמון פ"ת

מהות החינוך?

להנחיל לילד את הרצון הפנימי

נאמר בפרשה (פרק ח פסוק ב) **"בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות..."** נאמר **"בהעלותך"** ולא **"בהדלקתך"** את הנרות **"מבאר רש"י עד שתהא שלהבת עולה מאליה"**.

ומסר חינוכי נפלא יש בזה, שהנה הפסוק במשלי (כ, כז) אומר **"נר ה' נשמת אדם"**, ו"בן" גמטריה קטנה **"נר"** המסר ברור: תפקיד המחנך הוא לא רק להדליק את הילד מבחוץ - אלא לעורר בו את האור הפנימי, עד שהוא יבער בעצמו, עד שהשלהבת תעלה מאליה.

ואכן זה מהות החינוך, בחינוך אין קסמים, ההצלחה טמונה בסבלנות, באורך רוח באמונה בילד, ובעיקר אהבה אמיתית. לא די להורות לילד מה לעשות, לא די **"להדליק את הנר"** אלא צריך להמתין ולהנחיל לילד את הרצון הפנימי ואת ההבנה העמוקה **"בחשיבות הדרך"** שרוצה המחנך להנחיל, ולגרום לרצון הפנימי להיות בוער עד שאורו מבקיע מצד עצמו ומתוך רצון פנימי.

בחינוך, אין קסמים, ההצלחה טמונה בסבלנות, באורך רוח באמונה בילד, ובעיקר אהבה אמיתית

לא לחנך לקום לתפילה מחמת כפיית המחנך וכללים נוקשים, אלא מתוך ההבנה שקמים **"לפגישה יומית עם הקב"ה"** אבינו שבשמים". ואז כאשר הוא מתעורר מעצמו הוא קופץ ומזנק בריצה כצבי לבית המדרש כי הלא יש לו פגישה עם הקב"ה שממתין לו, וכאשר עומדים ומתפללים לא רק כמצוות אנשים מלומדה לקרוא את הטקסט ולבו רחוק ממה שהוא אומר, אלא הוא מרגיש וחש שהוא מדבר עם האלוקים או אז זה נקרא **"השלהבת עולה מאליה"**.

כאשר אנו פוגשים בילד **"ש'קשה לו"**, צריך לזכור - **אולי הנר הזה רק צריך עוד "מעט חום"**, עוד מילה טובה, עוד טיפה של... זמן. ובסוף בעזרת השם - הוא יאיר.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

אחריות ההורה

בפרשת השבוע מובא הענין של הדלקת הנרות בבית המקדש, אין לנו שיג ושיח בסודות התורה לדעת סוד ענין המנורה במקדש.

אבל ניגע בנקודה שנראית לנו ידועה כי נר ה' נשמת אדם, ויש ענין להדליק נר לעילוי נשמת ועוד, ובמקדש היה דין 'עד שתהא שלהבת עולה מאליה'. עניין חינוך הילדים הוא מחולק לשתי נקודות. אחת אתה מלווה עד שהוא הולך מעצמו ומאז אתה ממשיך בתפילות, כמו שכתוב **"גם כי יזקין לא יסור ממנה"**.

ונקודה נוספת היא: שלנר מספיק קצת אש והוא מחזיק מעמד זמן רב, לפי כמות השמן.

סיפר הרה"ג גואל אלקריף שליט"א שיהודי יקר מסורתי נולדה לו נכדה מבתו היחידה במזל טוב, ההורים של הילדה היו רחוקים משמירת תורה ומצוות, אבל הסבא המסורתי לא ויתר לקרוא לה שם בבית הכנסת בספר התורה, כך ביקש מבתו וחתנו.

והם הסכימו. האב הניח כפה על ראשו וצעד יחד עם חמיו לבית הכנסת לקרוא לה שם. וביקש שיהיה לה גם שם יהודי. קראו לתינוקת בשני

שמות, האחד 'רבקה', ושם נוסף מודרני. חלפו השנים הילדה גדלה רחוק מערכי היהדות, יום אחד הציעה לה חברה להרשם לסמינר של 'ערכים', שבת מלאה רוחניות עם המון חידושים וגילויים מפעימים על יהדותה, והחליטה במוצאי שבת 'אני משנה כיוון - חוזרת בתשובה'.

השבת הזו היתה השבת של שינוי כיוון של דרך חדשה - ישנה, לחזור לשורשים, ולאחר בירור קל התברר שהשבת הזו גם חל יום האזכרה - היארכייט של הסבא.

אותו סבא שנתן את השם היהודי וסחב את אביה לבית הכנסת, הוא נתן את אותותיו לאחר שנים כה רבות לחזרה לחיק היהדות.

הכח שלנו כהורים הוא עצום, והוא מחייב עד למאד גם לתת להם להיות 'שלהבת העולה מאליה'. וגם לזכור שיש בנו את כח המצמיח העתידי שבגלל המעשים הקטנים וכ"ש הגדולים זה ישפיע עליהם בעתיד לטוב ולמוטב.

אחריות המוטלת עלינו היא מחד גיסא גדולה מאד ומחייבת מאד אבל מאידך גיסא כשיודעים מה יכולת ההצלחה זה נוסך בנו כוחות.

יהי רצון שנזכה להצליח הלכה למעשה בנשיאת האחריות ושלא נכשל אכ"ר.

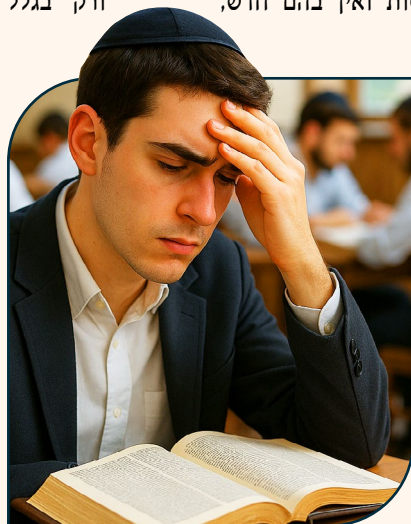

שמירת הלשון
הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

הט אַזנך ושמע דברי חכמים (משלי כ"ב, י"ז)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת בחור הלומד בישיבה מפורסמת, שדרך הלימוד בה מאוד מרוממת. והוא לומד כל היום עד כלות הכוחות, וכל חפצו תלמיד חכם גדול להיות. והוא מספר שיש להם משגיח מאוד מיוחד, שדואג ואיכפת לו מכל אחד ואחד. ופעמיים בשבוע מוסר בישיבה שיחה, ואינו נותן לעצמו מנוחה. והבחור נהנה בכל פעם מחדש, ויוצא מכל דרשה נפעם ונרגש. אלא שיש בחורים שמפריעים למשגיח מאוד, ומאחורי גבו אינם נותנים לו כבוד. וטוענים שהשיחות שלו חלשות ואין בהם חדש, ורק בגלל

שחייבים הם מגיעים לבית המדרש. ושהמשגיח שייך לדור הקודם, ומה שמדבר את דורנו אינו הולם. והם טוענים: אין בזה לשון הרע כי זה מפורסם, ואיננו מחדשים דבר כי זה ידוע לכולם.

ושואל אותו בחור אם יש בדבריהם ממש, כי כל פעם שאומרים כך כואב לו מחדש?

ועניתי שהחפץ חיים לשאלתו מתייחס (ח"ח

כלל ב' הל' י"ב), ואשריו ואשרי חלקו שאת האמת הוא מחפש. ואסור על פי דין ללעוג על הדרשן, ולצערנו אנשים אינם עושים מזה ענין. וחושבים שזה מותר ואין כאן כלל איסור, ומדברים על הדרשן אף שזה מאוד חמור. כי יש בזה איסור תורה ולשון הרע גמור, ואף אם לא יגרם לו נזק מהסיפור (שם כלל ג' הלכה ו').

ומה שטוענים שזה דבר ידוע ומפורסם, הנה המציאות תכחיש אותם. כי יש שנהנים מאוד מתוכן הדברים, ועל זה יכולים להעיד הרבה מן הבחורים (כלל ב', באר מים חיים ס"ק כ"ה). ולא שייך כאן ההיתר של "באפי תלתא", וכל מה שאומרים אלו דברי חושך ועלטה. ומלבד זאת שבדבריהם הם מבזים תלמיד חכם, שעל זה אומרים חז"ל שאין רפואה למכתם (שבת קי"ט ע"ב). ובמקום שאת כבוד התורה ישתדלו בכל כוחם להרים, גורמים שדברי המשגיח לא יהיו נשמעים. ומונעים מבחורים אחרים להתחזק בעבודת השם, וכל אחד שמדבר עליו הוא בעצמו האשם (שם כלל ב' סעיף י"ב).

ויהי רצון שנתחזק תמיד בכבוד רבותינו, ונשים אותם עטרה לראשינו. אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב
הרב נריה ברבי
ראש "ענפים
בהלכה" | 2381*

באיזה אופן הנוגע במקומות המכוסים בגופו צריך ליטול ידי? ?

הנוגע במקומות המכוסים שיש שם מלמולי זיעה צריך ליטול ידי פעם אחת, אבל אם הוא מקום מכוסה שאין שם מלמולי זיעה או שאינו מכוסה אף שיש שם מלמולי זיעה אין צריך ליטול ידי. ולכן אם נוגע בפניו אף שיש בהם זיעה אין צריך ליטול ידי. וכן אם נוגע בראש או זקנו במקומות המגולים דהיינו שאינו דרכו להיות מכוסה בכיפה או כובע אין צריך ליטול ידו אפילו אם חיך. וגדר מקומות המכוסים הוא כל אחד לפי מקומו מנהגו וענינו.

(ש"ע סי' ד סעיף כא. הכה"ח שם ס"ק צח שו"ת שבט הלוי ח"ח סי' ב. ועיין בבן איש חי פרשת תולדות אות יז).

האוכל במסעדה ומשלם על כל מה שאוכל האם צריך לומר ברכת האורח? ?

מעיקר הדין אם הוא משלם על הסעודה אין צריך לומר ברכת האורח. והמחמיר תבוא עליו הברכה.

(מג"א סי' רא סק"ב, וכ"כ במשנ"ב שם סק"ב. אולם בשו"ת קב ונקי ח"א סי' נז הביא בשם הגרי"ש אלישיב זצ"ל שאף במסעדה או במלון צריך לברך, ועי' בשו"ת הראשון לציון ח"ב סי' כג).

האם ניתן לתת כספי מעשר לבחור ישיבה בעל תשובה שאין הוריו תומכים בו? ?

אם אין מספקים לו צרכיו הבסיסים זה מעשר למהדרין.

(קהילות יעקב עמ"ס סוכה סי' כט. וכ"כ בספר באורח צדקה תשובות מהגר"נ קרליץ זצ"ל שבסוף הספר תשובה מה עמ' שע).

האם בנטילת ידים שקודם התפילה חייב כלי? ?

מעיקר הדין אין צריך כלי. והמחמיר תבוא עליו הברכה.

(ב"י אור"ח סי' ד. ועי' בספר ערוך השלחן סי' ד סעיף ב, ובשו"ת תפילה למשה ח"ו סי' ו, וכ"כ בשו"ת אור לציון ח"ב פרק מה תשובה כד).

לגימיות של השראה הרב יצחק פנור ענווה ביום החיים

כתוב "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה". איך אפשר להיות בענווה כאשר אתה משה רבנו? אתה מנהיג של עם שלם, אתה מבצע עשר מכות בהוראתך במצרים, אתה מוביל אותם בקריעת ים סוף, אתה עולה להר סיני במשך ארבעים יום וארבעים לילה בלי אוכל ושתייה, ומעל הכול - אתה מדבר עם בורא העולם און ליין. איך אפשר אחרי כל זה להישאר עניו? ועוד מכל האדם?

הרבה תשובות בדבר. אבל נקודה אחת שכל אחד מאתנו יכול לאמץ כדי לפתח ענווה הינה, כמו שאמר כבר החכם, מה שאני יודע - זה שאני לא יודע.

מורה בארה"ב החל לקרוא לילדים בכיתה שלו כתבת עיתון: ספינת תענוגות שיצאה לשיט, התנגשה בקרחון והחלה לטבוע. סירות ההצלה לא הספיקו להחיל את כל האנשים. נשארה קבוצה גדולה של אנשים על הסיפון, ונותרה סירת הצלה אחרונה. הגיע תורו של זוג אחד לקפוץ לסירת ההצלה, אבל הודיעו מסירת ההצלה שרק אחד מהם יכול לקפוץ. הבעל קפץ, ואשתו צעקה לעברו צעקה... פה עצר המורה את הקריאה, ושאל את התלמידים: "מה לפי דעתכם האשה צעקה לעברו?"

"רשע, אגואיסט, תמיד חשבת רק על עצמך", אמר אחד התלמידים. "אמא שלי תמיד צדקה", אמר אחר.

ואז אחד הילדים הצביע ואמר: "תשמור על הילדים".

כולם הסתכלו לעברו, והמורה שאל: "מהיכן אתה יודע, קראת און הכתבה?" אמר לו אותו ילד, "לא, אבל שיערתי כי זה מה שאמרה אמא שלי לאבא שלי לפני שהיא נפטרה".

אמר המורה שאכן כך היה. האשה הייתה חולה סופנית, וכבר לא נשאר לה הרבה זמן לחיות. והזוג החליט שבמקום להישאר סתם בבית החולים או בבית, הם יעשו סוף אחר לזוגיות שלהם. כשרק אחד יכול היה להינצל, האשה ביקשה מבעלה שיקפוץ ושישמור על הילדים.

אם אתם רוצים לזכות לענווה, תמיד תזכרו שבחיים רב הנסתר על הנגלה. כל סיטואציה, וכל אדם - מה שאנו רואים מהם הינו רק קצה קצהו של קרחון. האדם החכם באמת יהיה גם העניו באמת, שכן הוא מבין ויודע שישנם הרבה דברים שהוא לא יודע.

משה רבנו מלמד אותנו שאתה יכול להיות מנהיג, אתה יכול להיות בעל דרגה רוחנית שאין כמוה וגם כנראה לא תהיה, ועדיין להישאר עם ענווה מופלאה, שכן דווקא שם, "מלמעלה", כשאתה קרוב לאלוקים - אתה מבין כמה כולנו עדיין קטנים ולא יודעים.

■ "כשאדם נוהג בענווה ובכבוד כלפי אחרים, הוא מגלה עד כמה העולם מלא בהזדמנויות ללמוד ולצמוח."

סיפורו של שלומי, שנפל ובחר לקום עמדתו על הגג ואז התחיל התיקון

קוראים לי שלומי. עד גיל 42

החיים שלי נראו כמו סיפור הצלחה.

עסק עצמאי מהיר, משרד יפה במרכז העיר,

רכב מהגייסון, טיסות לפגישות, לקוחות

גדולים. הרגשתי חזק, בלתי מנוצח. כולם אמרו: "שלומי? יש לו מגע של זהב." "יש לו מזל" אני? הייתי. ידעתי שהכל עומד על חבל דק - רגיש, מתוח, עם יותר מדי סיכונים שבלעתי כדי להחזיק תדמית. יום אחד זה קרה, החבל נקרע. זה התחיל מלקוח אחד שהיה חייב לי סכום עצום שנעלם. אחר כך הייתה עסקה שהתפוצצה, אתם מכירים, צרות באות בצורות, השותף שלי החליט לעזוב את העסק, הוא בחר ללכת לכיוון אחר. אך אני נשארת עם החובות, עם הקשיים של העסק, שלא הראה סימני הצלחה כלל. הבנתי שהחלט להקשות, הצ'קים התחילו לחזור, והטלפונים של ההזמנות הפסיקו לצלצל. פתאום השתיקה נהייתה רועמת. אחר כך הטלפונים התחילו לצלצל שוב - אבל הפעם עם שמות אחרים: עו"ד. גבייה. הוצאה לפועל. בתוך חודשים בודדים - מצאתי את עצמי בלי עסק, בלי כסף, בלי רכב. אולי הכי גרוע - בלי עצמי. הרגשתי לבד, בודד בעולם. בבית ניסיתי לשדר "שליטה". אשתי ראתה הכל, אבל שתקה, היא ניסתה להראות שהיא סומכת עליי, שהיא מאמינה בי. גם הילדים חשו שמשוה קורה - אך גם הם שתקו. אך השתיקות כאבו לי יותר מהמילים. לילה אחד, אחרי שיחה קשה עם עורך הדין, פשוט לא חזרתי הביתה. ישבתי באוטו, לבד, שעתיים, בגשם. בהיתי. שתקתי. נפלתי מבפנים. הרגשתי שאני מתרסק. נמאס לי לחייך בלי אוויר. לא ידעתי איך אפשר לחיות ככה. עליתי לגג של בניין נטוש, לא בשביל לקפוץ חלילה. רק עמדת שם, מול הלילה, מול עצמי, רציתי להיות לבד עם בורא עולם רק אני והוא. שאלתי אותו ממעמקי הלב, "מה אתה רוצה ממני? מה יהיה איתי בכלל?" ישבתי שם עם עצמי, חושב עליי, על החיים שלי, מה המטרה שלי בהם. פתאום - מתוך כל השקט - עלה בי קול קטן: "אם אתה עדיין פה - סימן שלא סיימת." ירדתי מהגג. למחרת התקשרתי לאחי. שאלתי אותו אם ההצעה לעבוד איתו עדיין בתוקף. שליחויות. סידורים. עבודה פשוטה. הוא אישר לי. התחלתי משם. בלי מעמד. בלי עניבות. עם הרבה כאב - אך עם הרבה החלטה. לאט לאט - הגיעו רגעים של אור. יום אחד חבר הציע לי עבודה קבועה לנהל לו מחסן לוגיסטי. כך עבדתי כמה שנים, חזרתי להביא פרנסה הביתה. התחלתי לחיות, לאט - אבל בטוח - התחברתי חזרה לעצמי, לטוב של החיים. כיום פתחתי עסק לעזור לאנשים שנפלו כמוני, ולא יודעים איך לצאת מזה, לא מאמינים שאפשר לצאת מזה, אז אני אומר להם, את מה שאמרת לעצמי כל הזמן, אם תרצה, "הנפילה לא גומרת אותך. היא רק יכולה לחשל אותך."

כמו שאמר רבי נחמן מברסלב: "אם אתה מאמין שיכולים לקלקל - תאמין שיכולים לתקן." התיקון מתחיל לא כשאתה הכי חזק - אלא כשאתה הכי אמיתי.

תודה שלא שכחתם אותי

מפעל החסד של הרב יגאל כהן מחלק מדי שבוע סלי מזון ומצרכים
לכ-800 משפחות הזקוקות לכך.

בנוסף, "המסעדה" שלנו פתוחה מדי יום ומגישה ארוחת צהריים
מכובדת לכ-200 ילדים ומבוגרים מעוטי יכולת.

לתרומות ולשיתופות: 03-8000-770

היו שותפים בחסד!

טיול אחרי צבא

שלושת המילים עליהם חולם כל חייל במשך כל שנות השירות שלו. אחת. איזה ניחוח יש למילים הללו, איזו הרגשה של שיחרור וחופש טמון בהם. וכמה חיקיתי להם. כמה.

בכל פעם שהיינו נזרקים באמצע שום מקום בשטח אויב, מחכים לפעולה הבאה. בכל פעם שעברו עלינו יומיים שלושה כמעט ללא שינה, או במקרה היותר טוב שעתיים שינה עם קסדה, אפוד מגן ונעליים גבוהות על עפר וחול, אם ניתן לקרוא לפעולה הזאת שינה. בכל פעם שהמפקד היה מגביר את הקצב, מזרז אותנו באימונים, כאשר על כתפינו משקל עצום ואנחנו צריכים לרוץ איתו חסרי נשימה. ומעל הכל, בכל פעם שהמוות היה ניצב מול עינינו, עת היינו נכנסים לפעולות רגליות בעזה, כאשר ריח הדם היה בכל מקום, אחרי כל פעם כזאת היינו מתיישבים מותשים, כאובים, ואז אחד מאיתנו היה מעלה את הנושא הזה שהיה מעיר את כלולו לחלוטין.

"אז מה? טרק בצ'ילה או צלילה בתיאלנד?" היה אותו אחד שואל, ומכאן והלאה יכלנו לשבת שעות ולהעלות רעיונות, מקומות ומיקומים, כל אחד מהיכרותו עם רחבי העולם, אלו שיש להם אחים גדולים שכבר היו בטיול כזה הביאו את הרעיונות שלהם, אחרים הנהנו בראשם בהתלהבות על כל רעיון שהיה מוצע, והיה את נדב, פריק של ChatGPT, שעל כל שאלה ששאלת אותו היית צריך לחכות שניה עד שהוא היה בודק עם 'הגאון' כפי שהיה נוהג לכנות אותו, ורק אז היית מקבל תשובה. "הנה אני מצטט" הוא היה מוסיף כל פעם תגלית חדשה של הצ'אט "אז מה עושים בטיול אחרי צבא? אופציה ראשונה היא טרקים ונופים מטורפים, כאלה יש לכם במספר מקומות בעולם, להלן: דרום אמריקה: הטורסים בפטגוניה, מאצ'ו פיצ'ו בפרו, סלאר דה אויוני בבוליביה. המזרח: טרקים בנפאל, צפון הודו, הרי ויאטנם. ניו זילנד: מדינה שכל כולה טרק אחד גדול. אופציה שניה, חופים, שקט והרגשה של חופש, אותם תמצאו בתיאלנד, הפיליפינים, סרי לנקה - חופים מושלמים, אווירה רגועה, קוקוסים ביד. ואם לא היינו קורסים מעייפות, כל אחד בתורו, הוא היה ממשיך ומקריא עד אינסוף את רעיונותיו הרבים של הצ'אט והסבריו המפורטים על כל אטרקציה וכל חוויה בפני עצמה. החלומות של כולנו אחרי שיחה כזו כללו בעיקר תיק ענק על הגב, המון שתיה, אוכל, בגד ים ומפות, נופים עוצרי נשימה, רעש פכפוך גלים, קוקוסים עסיסיים עם קש גדול לשתיה מרעננת, אולי גם טרקטרונים, בנג'י מגובה עצום ועוד ועוד חוויות שהמוח יכול רק לדמיין. ולחלום. לא יכלנו לחכות כבר שיגיע הרגע.

סלאר דה אויוני

הגילוי המפתיע שמוביל לשינוי כיוון
דרמטי בחיים שלו.

הוא לא היה עטור זקן לבן, פאותיו היו קטנות ולא מרשימות במיוחד, גם הכיפה על ראשו לא נראתה כאחת כזו שהחובש אותה ראוי לתואר רב.

משלח רבנו

ראש מוסדות
"יביע אומר"
וארגון "ענפים"

לכבוד מורי ורבי
מזכה הרבים הגאון
הגדול ר' יגאל כהן
שליט"א. ראש מוסדות יביע
אומר וחבר מועצת הרבנות הראשית
לישראל.

אני בחור ישיבה ולפעמים קורה שאני לוקח
כמה ספרים כדי לעיין בהם, ואין מקום על
הסטנדר להניח את כל הספרים, והשאלה
היא האם מותר לי להניחם על הספסל בו
אני יושב.

בתודה ראש עמנואל שמואלי

לכבוד הבחור היקר והחשוב חיכו ממתקים
וכולו מחמדים עדיו לגאון ולתפארת
עמנואל שמואלי הי"ו.

אודות שאלת כבודו בענין ישיבה על ספסל
בו נמצאים ספרי קודש האם הדבר מותר,
והנני להשיבו בס"ד.

בגמרא (מנחות לב ע"ב), מבואר מחלוקת
אמוראים האם מותר לישב על מיטה שספר
תורה מונח עליה, ולהלכה נפסק כדעת רב
הונא שאסור שם שאסור לישב על מיטה
שספר תורה מונח עליה, וכן כתב מרן
בשלחנו הטהור (יו"ד סי' רפב סעיף ז).

ובבית יוסף (שם) הביא בשם רבינו מנוח
אשר אומרים שדוקא ספר תורה אסור,
אבל שאר ספרים אחרים מותר, וטוב
להחמיר, וסיים 'ומיהו בזמן בית המדרש
כשהמקום צר לתלמידים מותר לישב
בשוה עם הספרים והפירושים, וכך היה
נוהג רבינו משולם מבדריש, אבל שלא
במקום בית המדרש היה מדקדק לתת
ספרים ע"ד דבר אחר' עד כן דבריו. והיינו
שכל האיסור הנזכר הוא בגמרא הוא דוקא
בספר תורה שקדושתו חמורה, אבל בשאר
ספרי הקודש מותר. וכן מדקדק בלשון
מרן שהבאנו לעיל שהדגיש בדבריו 'ספר
תורה', ולא כתב בסתם ספרי הקודש. ומרן
רבינו עובדיה זצ"ל בשו"ת יביע אומר (ח"ט
יו"ד סי' כג), ביאר טעם הדבר מפני שהוא
ספק ספיקא דשמא ההלכה כדעת רבי יוחנן
בגמרא במנחות שמותר לשבת על מיטה
אף שספר תורה מונח עליה וכל שכן שאר
ספרים, ואף אם אין הלכה כדבריו שמא
הלכה כדעת רבינו מנוח שיש חילוק בין
ספר תורה לשאר ספרים.

וביותר יש להקל בספרים שלנו שאינם
בכתיבת יד אלא בדפוס שקדושת קלה
הרבה יותר, וכמו שכבר כתבו הפוסקים
לגבי כמה ענינים, עיין בשו"ת אהלי יצחק
(או"ח סי' ו), ובשו"ת בארות המים (או"ח
סי' ג). ומכל מקום לבני אשכנז יש יותר
להחמיר מאחר והרמ"א שם כתב להדיא
שמנהגם להחמיר.

מסקנת הדברים: לבני ספרד מותר לשבת
על ספסל או כסא שמונח עליו ספרי קודש,
ובני אשכנז נוהגים להחמיר.

החותם בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

וגם על הדברים הפחות טובים, על החטאים
והמעשים הפחות ראויים שחלק מאיתנו
עושים, לפעמים בלי לדעת שזה אסור כי
אנחנו כל כך רחוקים, אבל כמה זה מטמטם
את הלב, את הנפש. אי כמה שהזדהיתי עם
אותם מעשים שלצערי היו חלק מהשגרה
הקבועה שלי. הניצוץ בעיניים שלו היה
מדבק. ממש. לא משהו שניתן להתעלם
ממנו.

לא הצלחתי להתנתק מהשיעור הזה,
למחרת הצטרפתי לחבריי וסיפרתי להם
עליו בהתלהבות. הם נבהלו כמובן, "אוי
רק שלא נפלת לאיזו כת של דוסים זה מה
שחשר לנו עכשיו" ניסיתי לשכנע אותם
שזו לא כת והם לא דוסים. רוב הבחורים
שישבו לצדי בשיעור היו בדיוק כמוני,
חילונים ש"נקלעו" לשם ויצאו מחוזקים.
אבל חבריי לא הקשיבו וכבר גלשנו לתיכנון
הטרק הארוך אותו ניקח בבולביה "סלאר
דה איווני" כפי שתיאר אותו הגאון' של
נדב, והוא החל מקריא בצורה מפורטת איך
בדיוק הוא הולך להיראות ובמה נצטרך
להצטייד.

הראש שלי היה חצי איתם וחצי בשיעור.
החלטתי שאני נותן לזה צ'אנס נוסף, אני
מכיר את החברים שלי ומבלי לזלזל בהם
ולצערי גם ב, אני יודע אילו דברים נוספים
עלולים לקרות בטיול הזה מעבר לנופים
עוצרי נשימה. ומשהו בדיבור של הרב הזה
גרם לי לעצור שניה ולחשוב האם אני רוצה
להיות שם. האם הנשמה שלי מוכנה לרדת
עוד ועוד לתחתית או שמא היא דווקא
תשמח שאני אחשב מסלול מחדש, אפילו
אם המסלול הזה נראה מטורף משהו, לא
ריאלי כל כך עבורי.

לא אלאה אתכם בפרטים, או שמא כבר
הבנתם לבר, השיעור הבא היה סוחף
ומרתק עוד יותר מקודמו, תיאוריו של הרב
על הזכות לשמור מצוות, להתחזק, לעזוב
את ההרגלים המגונים והמעשים שנשמתו
של אדם מואסת בהם, היו מפתים והראו
לנו שקיימת דרך אחרת, כזו שלא הכרנו
בעשרים שנותינו בעולם. דרך טהורה יותר,
נקייה, אמיתית בהרבה.

הדרך מכאן ולביטול הטיול לא הייתה
ארוכה. אמנם נאלצתי לעבור כמה מדורי
גיהנום עם החברים שלי, הכעס והאכזבה
שלהם היו מוצדקים והם ממש מיענו לסלוח
לי. אבל כזה אני. טוטאלי. אם קיבלתי
החלטה, אני אלך איתה עד הסוף.

והיום, אחרי כמה שנים, אני יודע לשאול:
מי אמר שטרק בבולביה, גם אם יש לו שם
מפוצץ כמו "סלאר דה איווני", שווה יותר,
מעניין ומרתק יותר מטרק ארוך, של ימים
ארוכים ואף שנים שלמות, במחוזותיה
ונבכייה של הגמרא הקדושה?

אני לא צריך את ה chatGPT 'הגאון' כדי
לענות על השאלה הזו. היום אני כבר יודע.

"כי טועמיה חיים זכו".

אבל
בדיוק באותה תקופה, עת שיריתי בצבא
הסתיים ונותרו לנו ימים אחרונים לתכנן את
הטיול הנ"ל, ההוא שכל כך ציפינו לו, בדיוק
בימים אלה, פגשתי אותו.

הוא לא היה עטור זקן לבן, פאותיו היו
קטנות ולא מרשימות במיוחד, גם הכיפה על
ראשו לא נראתה כאחת כזו שהחובש אותה
ראוי לתואר רב. אבל משהו בדיבור שלו,
בחן, בענווה, גרם לי להכתיר אותו בתואר
הזה. הוא ישב בבית הכנסת, זה שאני מגיע
אליו רק ביום כיפור, במשך שעות בכל יום
ולמוד גמרא.

בפעם הזו שנתקלתי בו, היה זה כשסבי היקר
תרם ספרים רבים לטובת ציבור המתפללים
וביקש ממני לבוא לעזור לו לסדר אותם
בארונות בית הכנסת.

נכנסנו למקום, בראשי מתרוצצות להן
תוכניות להמשך היום, נעזור לסבא שעה-
שעתיים ונזוז מכאן, יום ארוך לפניי וסידורים
רבים שדחיתי לאחר השחרור, רובם קשורים
בהתארגנות לטיול הגדול. בעודי מסדר את
הסידורים עם הכריכה החומה בצורה ישרה
על המדף התחתון, הוא ניגש אליי. בלחיצת
יד עדינה שאל לשמי, לשלומי ולמעשי כאן
בבית הכנסת. מפה לשם נסחפנו לשיחה
נחמדה, ניכר עליו שהוא אדם טוב, החיוך
לא ירד מפיו וכשסיפרתי לו כי אני חייל הוא
התעניין בשגרת היומיום שלי בצבא והקשיב
בריכוז רב.

בסוף השיחה הוא הזמין אותי לשיעור
שנערך בביתו מדיי שבוע, "כמובן רק אם זה
מעניין אותך" הוסיף בחיוך מבוש ונפרדנו
לשלום.

לא חשבתי שאגיע, מה לי ולשיעורי תורה,
יהדות או מה שזה לא יהיה, וגם בדיוק
בתאריך שהוא נקב תיכננתי עם נדב ושקד
להיפגש לבירה וסגרייה ולתכנן ביתר פירוט
את היעד הנכסף אליו ניסע בעוד חודש.

אבל משהו במבט שלו לא עזב אותי, הייתה
בו כעין תחינה כזו, ציפייה אילמת שאני
אשתתף בשיעור, כאילו דווקא אותי הוא
צריך שם מכל הבחורים בעולם. בימים
הבאים הבקשה המחויכת שלו עלתה במוחי
מדיי פעם ולבסוף החלטתי שאני הולך, ולו
בשביל להיפטר ממנה.

דחיתי את חבריי ליום אחר והלכתי. את
הלהט והאש שעפוי שם באוויר איני יכול
לתאר. לא זוכר את עצמי אי פעם מצלח
להקשיב במשך שעה שלמה למישהו שאני
אפילו לא מכיר, בפה פעור ובריכוז מושלם.
הוא פשוט ריתק אותי ובמבט קצר סביבי
ראיתי שאני לא היחיד. הוא ריתק את כולנו,
כל משתתפי השיעור.

הוא דיבר על אמונה, על נשמתו של כל
יהודי שמחוברת לבורא, על הזכות והיופי
בקיום המצוות, גם כשרחוקים וגם כשזה
נראה לא קשור אלינו. על השכר והרווח
שהקב"ה מחלק בנדיבות לכל מי שדבק בו,

דרך הרב מאיר כהן
רב קהילה באור יהודה

ה' לא מוותר עליך

אין יאוש

מובא בספר שער הגלגולים (הקדמה כ"ג) דברי רבינו האר"י ז"ל בזה הלשון: "ודע כי כל החטאים והעוונות שחוטא האדם בפני עצמו זולת מה שחטא אדם הראשון ודאי הוא שהאדם ממשיך עליו קליפה וזוהמת הנפש כפי ערך חטאו ואמנם הכל תלוי בתשובת האדם כי על ידי התשובה יכול לדחות מעליו הזוהמא ההיא שנדבק בו על ידי חטאתיו אפילו אם הם חטאים גדולים". אחים יקרים! לומדים מכאן יסוד חשוב ביותר בעבודת ה' יתברך שהכל תלוי בתשובת האדם ואין להתיאש בשום מצב ואפילו בגרוע ביותר.

רחמי ה'

אחים יקרים! צריכים לדעת שה' יתברך הוא רחום וחנון ואין רחמן וטוב כמותו והוא כל כך חפץ בנו ורוצה אותנו עד שאמר רבותינו ז"ל (פסיקתא רבתי מה' ז'): "משל לבן מלכים שהיה חולה, אמר הרופא אם יאכל מן החפץ הוא מתרפא, היה הבן מתירא לאוכלו, אמר לו אביו תדע שאינו מזיקך, הריני אוכל ממנו, כך אמר הקב"ה לישראל, מתביישים אתם לעשות תשובה, הריני שב ראשון, שנאמר (ירמיה ל', י"ח) "כה אמר ה' הנני שב", ומה מי שאין לו חטא ולא חסרון חס ושלוש אמר הנני שב, בני אדם על אחת כמה וכמה צריכים לעשות תשובה ולבוא אצל הקב"ה "שובה ישראל עד ה' אלוך".

משתוקק ומצפה

אחים יקרים! צריכים לדעת שה' יתברך כביכול משתוקק ומתאווה שבני ישראל ישובו אליו, כמו שאומרים בתפילה "הרוצה" בתשובה ולא נאמר המתרצה בתשובה, אלא "הרוצה" כי אף שהאדם נכשל בהרבה פגמים ועוונות, והוריד את החלק אלוה ממעל שבקרב לתוך עמקי הקליפות, עם כל זה הבורא ברוך הוא משתוקק ומצפה שישוב אליו... ואף כאשר נפל לעמקי השאול בכל מצב שהאדם עומד ה' יתברך כביכול שוכן איתו כמו שנאמר (ויקרא ט"ז, ט"ז): "השכן אתם בתוך טמאתם".

ה' מצפה לך

כתוב בספר תנא דבי אליהו (רבא פרק ל"א): "מעיד אני עלי שמים וארץ שהקב"ה יושב ומצפה להן לישראל יותר ממה שמצפה האב לבנו והאשה לבעלה שיעשו תשובה כדי שיגאל אותם ויבנה בית המקדש שלא יחרב לעולם".

זאת אומרת שהקב"ה אוהב כל אחד ואחד מעם ישראל עד שנאמר במכילתא דרשב"י (ג', ח'): "כל מי שמזיק לאדם מישראל כאילו מזיק לפני מי שאמר והיה העולם". ונאמר במשנה (אבות ג', י"ד): "חביבין ישראל שנקראו בנים למקום".

אומנות האהבה
הרב רפאל אוחיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

מרים הנביאה וסינדרום "הקפיצה למסקנות"

אתם מכירים את המשפט "זכור את אשר עשה ה' אלוך לך למרים"? זו אחת מעשר הזכירות שיהודי אמור לזכור בכל יום. רגע, בכל יום?! לא פעם בשנה כמו יום השואה? לא פעם בחודש כמו ראש חודש? אלא בכל יום?!

אם דורשים מאיתנו לזכור משהו כל יום, זה חייב להיות משהו שאנחנו נתקלים בו בתדירות גבוהה, אחרת למה להטריד אותנו? אז מה קרה עם מרים שכל כך חשוב לזכור?

תארו לכם את הסצנה: מרים יושבת במרפסת עם גיטתה ציפורה (אשת משה), שותות קפה בוקר. לפתע, יהושע בן נון רץ מחוץ לביתם וצועק: "אלדד ומידד מתנבאים במחנה!"

ציפורה נאנחת: "אוי, מסכנות הנשים שלהם..."

מרים: "למה מסכנות?" (בעברית מודרנית: "מה הקשר?")

ציפורה: "כי עכשיו הם יצטרכו לפרוש מנשותיהם, כמו שבעלי משה פרש ממני." עד כאן הכל בסדר. אף אחד לא עשה משהו אסור. אבל רגע אחד אחרי זה מתחיל החטא שצריך לזכור.

במוחה של מרים מתגלגלת מחשבה: "רגע, גם אני נביאה, ואף אחד לא אמר לי לפרוש מבעלי... אז למה משה מחמיר על עצמו? הוא חושב שהוא יותר קדוש ממני ומאהרן?"

מה מרים לא ידעה שמשה הוא נביא בליגה אחרת לגמרי! הקב"ה עלול להתגלות אליו בכל רגע בהקיץ, בלי להזמין אותו לפגישה מראש! הוא כמו רופא בכיר

בכוננות - צריך להיות מוכן 24/7.

אבל הטעות שאנחנו צריכים לזכור בכל יום היא לא אי הידיעה של מרים - זה הצעד הבא: במקום לגשת למשה ולשאול "היי אחי, שמעתי מציפורה שאתה... אפשר להבין למה?", היא הלכה ישר לאהרן לדבר על משה מאחורי גבו.

זוכרים את המשחק "טלפון שבור"? ככה נראה רכילות. וכשמדובר במשה רבינו, הקב"ה לא סולח על זה בקלות.

המסר היומיומי לנו? אנחנו כל הזמן קופצים למסקנות על אנשים אחרים: "בטח הוא התעלם ממני כי הוא כועס", "היא בטח לא באה כי היא לא מחבבת אותי", "הבוס שלי בטח מעדיף את השני כי..."

אז הנה התזכורת היומית מסיפור מרים: לפני שאנחנו מסיקים מסקנות ופועלים לפיהן - פשוט נשאל! נברר! נדבר ישירות!

כי לפעמים, המחיר על קפיצה למסקנות עלול להיות שבעה ימי צרעת. או לפחות כמה קשרים הרוסים.

📞 | בזמן הפנוי | 🏠 | בבית

📧 | מטארים | 📧 | מטארים
📧 | מטארים | 📧 | מטארים

לפרטים והתנדבות <
055-688-8010

קרוונה
סוכה להיות

ארגון "ענפים", בנשיאות הרב יגאל כהן שליט"א
מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש
של קירוב לבבות
שיחת טלפון שבועית בהתנדבות
עם בנות שמחפשות להתחזק

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל

הרב אחיה עובדיה

לדון לכף זכות

הרב עובדיה זצ"ל היה מלמד זכות, הנושא האחרון שעסק בו בחייו היה הדבר הזה, בחזון עובדיה (שבת חלק ו' עמ' קנח) הוא כתב שאם אין חשמל זה פיקוח נפש, כי יש חולים בבתי חולים שצריכים חשמל. מה תאמר, בתי החולים יש להם גנרטור? אבל יש גם חולים שנמצאים בבתיים, וכי רק בבתי חולים יש חולים?! יש חולים גם בבתיים. ואם יש חולה בבית והוא צריך אינהלציה, צריך לנשום והוא מחובר לאינהלציה, אם לא יהיה מחובר ימות. זה פיקוח נפש. ולא רק זה, אם יהיה הכל חשוך, המחבלים מחכים לרגע הזה, הם רוצים שאף אחד לא ישם לבו והם יוכלו לבוא לפגע, לעשות פיגועים, זו סכנת נפשות, לכן הדבר הזה מותר.

צריך לדון לכף זכות, האדמו"ר מבלז זצ"ל - רבי אהרן מבלז, מספרים עליו גדולות ונפלאות. כמה דברים שאמר, כמה ברכות שביקר, והכל התקיים כמו שאמר. הוא היה באירופה, והנאצים הרגו את אשתו ובניו. בנו הבכור נכנס לאיזה מקום לחפש את אבא שלו, והם שרפו אותו. כששמע האדמו"ר מבלז, אמר: זכיתי שיש לי חלק בקידוש ה'! והוא ברח מהנאצים והוכרח לגלח זקנו, עבר הרבה צרות. אחרי שברח, הגיע לבית של חסיד אחד ואמר לו: אני האדמו"ר מבלז. אמר לו: אתה האדמו"ר? אתה שקרן! האדמו"ר יש לו זקן, הדרת פנים. אמר לו: טוב, אני שקרן. לקח ספר תהלים והתחיל לקרוא (פרק קיא) "הללויה אודה ה' בכל לבב" במסירות נפש. החסיד בא אליו רועד כולו. סליחה, אתה האדמו"ר מבלז, אתה האדמו"ר מבלז, תסלח לי.

אחרי שהגיע לארץ שמו אותו ברבנות של תל-אביב, אחר כך ראו שתל-אביב זה לא מקום שאפשר לחיות בו, אז הוא עבר לירושלים. ובשבת היה שומע קולות של כלי רכב נוסעים, שאל את תלמידיו: מה זה? אמרו לו: זה הציונים הרשעים, אמר להם: הם לא רשעים, אל תגידו מלה רעה על יהודי! כנראה יש במכונית יולדת או אדם מסוכן, חולה מסוכן, ולוקחים אותם לבית חולים.

התחזקתי

דירה בחסד

לפני כעשר שנים קיבלתי דיסק של הרב יגאל כהן, בלי להכיר או לדעת מי הוא. שמתי ברכב - ונדבקתי. המשפטים "היפלא מה דבר?" ו"השלך על ה' יהבך" נהיו חלק מהחיים שלי, והאמונה הלכה והתעצמה.

באותה תקופה, התמודדנו עם שינוי מול בעלת הדירה - הופיעה מתוכת שדרשה חוזה חדש, העלאת שכר דירה, תשלום על חניה ומחסן. הייתי מלא כעס, אבל בחרנו להשליך על ה' את הדאגה. קבענו פגישה - והמתווכת לא הגיעה. אחרי כמה ימים שלחה הודעה שאמא שלה הובהלה לבית חולים - ומאז נעלמה. המשכנו לגור עוד שנתיים בדירה, באותם תנאים, עד שעברנו מבחירה לשכונה עם חינוך דתי לילדים.

גם היום בחסדי ה' ובהדרכת הרב אנחנו קונים את הדירה שאנחנו גרים בה, גם זה סיפור מעל הטבע מוחלט וזה יהיה להזדמנות אחרת.

אשריינו שזכינו בדורנו, לרב יגאל מזכה הרבים מקרב הלבבות המחבק המלטף והאוהב שבזכות הכלים שנתן לנו אין דבר שעוצר אותנו מלגדול ברוח וטבע הכל בעצת ה'.

חן פנחס וליטל שחר.

התחזקתם מהר? שלחו לנו ונפרסם בעלון < anafeamalon@gmail.com

יש • מזל • לישראל

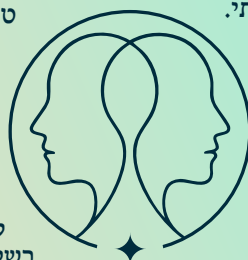
הרב אלדד נגר
מראשי ישיבת "מבקשי פניך"

לא רוצה להתבגר כבר", או "אתה פשוט ילד/ה כל הזמן עושה את זה" וכדומה. זה יעיד על חוסר הבנה וממש זלזול בנפשו ורגשותיו, כשמצידי יש לו קושי ומצד שני הופכים אותו לתינוקי. זאת ועוד תמיד לעודד על ידי שיקוף של כמה טוב יש לנו כרגע כמה אתה טוב/ה וזה בצורה עדינה ומכבדת רק אחרי שקודם מזדהים עם תחושת האכזבה וכדו'.

לגבי כוחו השלישי שזה באמת מאתגר בעיית החוסר סבלנות על בן/ת הזוג לשקף כלי חזק מאוד והוא האמונה שנכנסת כאן בשיא חזקה ותפארתה, שכל עכבה לטובה, וזה רק נסיון שצריך להתגבר עליו, ותראי/י שבסוף הכל יבוא על מקומו בשלום, ובוא נהנה וננצל את הזמן הזה של ההמתנה ליהנות יחד ולשוחח בכיף ואהבה. בהצלחה....

בשבוע הבא נדבר על התיקון מול עצמו ושאר הסובבים.

מזל תאומים

השבוע בעזרת השם ניתן כלים כיצד כדאי שיתנהל בן/ת הזוג של בני מזל תאומים, כמו שהסברנו במאמרים הקודמים יש לבני מזל זה 3 אתגרים משמעותיים:

1. כוח הדיבור שנותן להם את מרכז סיפוקם החברתי.
2. שינויי מצבי רוח.
3. חוסר סבלנות.

לגבי כוחו הראשון שעליו כתבנו לעיל כיצד על בני המזל לפרגן וכו', מנגד הצד השני חייב לבטא כמה שיותר את רגשותיו כמה באמת עשה/תה לו/ה טוב לקבל את המחמאות האלו, ובזה יעצים לבן המזל את הסיפוק מכוח דבורו, ואז הוא ירצה יותר לפרגן, שזה יהפוך את הבית למקום מאוד נעים ומרומם.

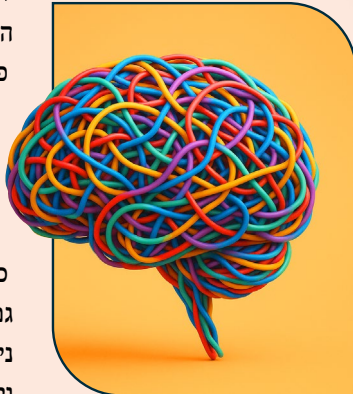
לגבי כוחו השני כאשר עובר למצב רוח ירוד, אז על בן/ת הזוג קודם כל להכיל את זה ולהבין שזה לא מקטנוניות או ילדותיות חלילה, ולא לרדת עליו/ה בדבר הזה במשפטים כמו "אתה/

בשורה שאני מקבלת, כל התמודדות שיש לי בחיים -הכל מגיע אליי ישירות משמיים, היישר מבורא כל העולמות, אותו אבא מדהים שהביא אותי לעולם הזה כדי להטיב איתי. "אז מה טוב בחרדות האלה?" את בטח שואלת... "שהרי אם בורא עולם רוצה להטיב איתי, למה הוא נותן לי לסבול?!"

כל אחת מאיתנו באה לעולם הזה כדי לתקן משהו בעצמה. מהו התיקון? את זה אנחנו מגלות רק אחרי שאנחנו מסיימות את חיינו. כדי להגיע לתיקון שלנו, לתכלית האמיתית שלנו, אנחנו צריכות לעבור לא מעט מבחנים, לא מעט ניסיונות, מתמודדות עם קשיים שלא ברור לנו כיצד הם יכולים להוביל אותי למקום טוב... אך ככל שהחיים חולפים, את מתחילה לראות כיצד כל דבר שקרה לך,

הוביל אותך למקום טוב. כמה פעמים אמרת את המשפט: "איזה מזל שזה קרה...? אחרת לא הייתי מגיעה לאן שהגעתי". ותמיד אמרת את זה בדיעבד על משהו שבזמן שהוא קרה כל מה שרצית זה שהוא ייעלם... גם התמודדות עם חרדות זה ניסיון, קושי שצריך להתמודד איתו ולהתגבר עליו. הדבר הכי חשוב שעלינו לזכור כשאנחנו מתמודדות עם חרדות זה, שזה עובר בסוף! לא, אני לא אשאר בהתקף חרדה לנצח! זה יעבור לי! ברגע שאת מבינה את זה ומשלימה עם זה, יהיה לך הרבה יותר קל להתמודד עם זה.

אנחנו סובלות מחרדה כלשהי ומחפשות אשמים... מאשימות את ההורים שאולי גידלו אותנו לא נכון והחדירו בנו פחדים, מאשימות את הבעל או חברה ששברה לי את הלב, מאשימות את הרופא שאולי מסתיר ממני משהו או לא מצליח לעלות על הבעיה הבריאותית שלי, מאשימה את המצב הכלכלי הקשה, מאשימה את עצמי על המחשבות הכפייטיות והטורדניות שאני לא מצליחה לשחרר, מאשימה את מה שקרה לי בעבר, את האדם ההוא שפגע בי כ"כ חזק או בייש אותי, וכך גרם לחרדות להגיע...

אך האמת היא שמי שהחליט שאני אתמודד עם חרדה זה בורא עולם בכבודו ובעצמו. שום אדם בעולם לא אחראי לדבר הזה, גם לא אני, רק השם! והוא גם זה שיחליט מתי זה יעבור לי... בהצלחה.

הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

לחיות
באמונה

הסערה הזאת תירגע

חרדות

איזו מילה גדולה ומפחידה... מי שסבלה אי פעם מחרדה בחיים שלה או סובלת ממנה ממש עכשיו, שומעת את המילה הזאת ומתכווצת. משהו בבטן מתהפך... את הרי מכירה את ההרגשה הזאת, ונדמה לך שהיא לעולם לא תעזוב אותך.

התרופה הנמכרת ביותר בעולם היום היא תרופה נגד חרדות. אחוז גבוה מאוד של אנשים סובלים היום מחרדה כלשהי. הנשימה שלך נהיית כבדה, הדופק מהיר ומשהו נתפס לך בבטן ומסרב לשחרר... בראש שלך רצות מחשבות ושאלות... את תוהה עם עצמך אם תמיד תישארי כזאת? "האם אני משתגעת? האם ככה אחיה את חיי מעכשיו? אם אשתף מישהו במה שעובר לי בראש", את אומרת לעצמך, "הוא יחשוב שאני משוגעת לגמרי..." ומוכנה לתת ולעשות ה כ ל כדי שזה יעבור לך! מוכנה לשתות כל תרופה, לשלם כל סכום כסף וללכת לכל מטפל... העיקר שמישהו יעלים את זה כבר!

מאיפה זה הגיע אליי?

כל מה שעובר עלינו, כל דבר ממש, כל כאב, כל קושי, כל שמחה, כל

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים
בהלכה" | 2381*

האם מותר לעשות ריצה בשבת?

אסור לעשות ריצה בשבת כמו שכבר למדנו, אבל אם נהנית מהריצה ומטרתה היא לשחרר את הגוף ולא כדי להזיע, מותר לעשות כן בשבת. וכן הדין לילדים או בחורים צעירים שנהנים מהריצה או מהקפיצה בשבת מותר להם לעשות כן בשבת, כיון שהם נהנים מכך בשבת. ישנו אופן נוסף בו התירו חכמים לקפוץ בשבת והוא

במקרה והגיעה לשלולית של מים, ויש לפניה שתי דרכים או לקפוץ מעל השלולית ולקצץ את דרכה או להקיף את כל השלולית ואז תצטרך ללכת יותר, עדיף שתקפוץ ותקצץ את דרכה מאשר שתקיף והדבר ירבה עליה את הדרך.

האם נשים חייבות לומר ברכות השחר כל בוקר?

כן. רק שהנשים אינן מברכות שלא עשני אישה, אלא שעשני כרצוני, ולא מזכירה שם ומלכות והיינו שאומרת כך 'ברוך שעשני כרצוני'.

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

סבלנות חברות

סבלנות!

לעיתים אדם צריך רק סבלנות. ישנם מקרים שזהו הפתרון היחיד.

זוג שלאחרונה התחתן, תדעו - לא חייב הרגע ומיד שנסדר ונכיר ונאהב אחד את השנייה - ואם זה לא קורה, נלחצים ושוברים את הכלים... או אם לא נכנסים מיד להריון - נלחצים ודואגים, ובודקים ובוכים... לפעמים צריך פשוט להיאזר בסבלנות, לנשום... לא הכול חייב להגיע עכשיו ומיד!

אנחנו רגילים לכך, לחד פעמי, לזרוק, להעיף, להחליף בחדש, לקנות בגדים בזול ולזרוק. פחות מעריכים, פחות שומרים כמו פעם... תשוו ביננו לבין סבתא או אמא שלנו, איך פעם היו משתמשים באותו סיר 30 שנה והיום בקושי שנתיים כבר דחוף אני צריכה חדש. או בגדים,

הריטים, נעליים.. בכל התחומים. פעם היו מחזיקים דברים הרבה יותר זמן. מתקנים ומשתמשים שוב. היום הכי קל לזרוק ולקנות חדש. האורח חיים הזה נכנס גם לתוך הבית פנימה, לחיים האמיתיים, אנו חושבות שהכול צריך להיות כאן ועכשיו. ואם לא... אוי ואבוי! נלחצים!

הילד מתקשה בהבנת הניקוד - אוי ואבוי! נלחצים מיד ודואגים כל היום... הילדה מפריעה בכיתה... מה נעשה? איך נרגיע אותה? שוכחים שאלו ילדים שמחים ובריאים. שוכחים שלימודים ומורות ומסגרות חינוכיות זה לא כל החיים!

זוג צעיר, שנישא לא מזמן, אל תשכחו שיש לכם עוד המון שנים להכיר, לריב, להתרגש, להתעצבן, לשמוח ולבכות... הרבה שנים להבין אחד את השנייה ולאט לאט נהפכים לאחד.. זה לא קורה ברגע אחד. ולא אמור לקרות ברגע אחד. לא צריך להילחץ אם ישנם ויכוחים וחילוקי דעות... תמיד יהיו. השאלה היא מה מפיקים מהם, איך משתמשים בהם כדי להתקרב ולא חלילה להתרחק. החכמה פה היא להתאזר בסבלנות. לא להילחץ שמשווא לא הולך כפי שציפינו.

כמוכן שנדרשת מאיתנו השתדלות, כל נושא לפי מה שנדרש בו וכל אחד לפי מעלתו ודרגתו, אבל גם בהשתדלות להבין שלאט לאט... יש דברים שדורשים את הזמן שלהם. שדווקא הזמן הוא הדרך לפתרון. לא עכשיו, כאן, הרגע ומיד ואם לא - נתפוצץ. הפוך... הסבלנות משתלמת ומעידה על ביטחון מלא בבורא עולם שהוא יסדר את העניינים... בזמן הטוב ביותר.

בהצלחה רבה!

כל הזמן חושבות למה זה מגיע לי, מה עשיתי שיש לי את הנסיונות האלה, אולי הייתי יכולה להיות במקום אחר לולא הקושי הזה... אבל אין לנו מושג כמה שהקשיים והנסיונות האלה לטובתינו! בסופו של דבר רק מהם אנו צומחות. הם אלה שהפכו אותנו למי שאנחנו היום, רגישות יותר, חסינות יותר, והכי חשוב? מאמינות יותר. כי לפעמים הצרות מגיעות כדי להזכיר לנו ששכחנו מישוה שם למעלה... אם רק נסתכל בהתבוננות אמיתית על כל מה שעובר עלינו ונאמין שהכל לטובה, נזכה גם לראות את זה...

מסופר בבבלי, מסכת ברכות, על רבי עקיבא שנדד בדרכים והגיע יום אחד לעיר בה אף אחד לא הסכים לארח אותו. אמר לעצמו: "כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא - לטובה עושה". הלך לישון בשדה כשאיתו הרכוש שלו, חמור, תרנגול ונר. באה רוח וכיבתה את הנר. הגיע אריה ואכל את החמור. בא חתול ואכל את התרנגול... אמר שוב רבי עקיבא: "כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא - לטובה עושה". באותו לילה בא צבא גדול וכבש את אותה עיר... אם היו מארחים אותו - מה היה סופו... הוא ניצל מאותו צבא אלים מפני שהחמור שנאכל לו לא נער, התרנגול שנאכל לו לא קרא, והנר שכבה לא האיר...

הכל לטובה!

תאריך
מזכרת הרבנים
תאריך גולן

הקושי - הוא הזהב

מסופר על אדם שפרנסתו הייתה לו קשה מאוד, ואף לא ידע קרוא וכתוב. באף עבודה במשק לא הצליח להשתלב והדבר היחידי שהצליח לעשות הוא להיות שמש בבית כנסת.

יום אחד הזמינו ריהוט לבית הכנסת. כשהגיעו אנשי ההובלה וביקשו ממנו שיחתום, הוא לא ידע כיצד לחתום להם, והם לא סיפקו לו את הסחורה. כששמע על כך גבאי בית הכנסת פיטר אותו מיד. בלית ברירה, הוא בכל זאת חייב להתפרנס, התחיל לתקן נעליים לאנשים ברחוב. עם הזמן התחיל לספק מסחורתו לחנויות עד שעברו ימים והפך להיות אמיד מאוד. באחד מן הימים הגיע אליו סוחר גדול וביקש ממנו לחתום. אמר לו שאינו יודע כיצד. התפלל עליו הסוחר הגדול: "עשיר גדול כמוך ולא יודע לחתום!?" השיב לו העשיר: "אם הייתי יודע לחתום, היום הייתי עדיין שמש..."

בפרשה שלנו, מסופר על הכהן שצריך להדליק את המנורה במשכן - "בהעלותך את הנרות", ומתוארת גם המנורה, בעלת 7 קנים ועשויה מקשה אחת של זהב.

בשביל שנזכה להארה של טוב ואור שמפיצה אותה מנורה מזהב, אנו חייבות להבין יסוד גדול: "מקשה זהב" - הקושי, הוא הזהב... אנו עוברות בחיים אינספור נסיונות.

החיזוק היומי מהרב יגאל כהן

ישירות אליכם לווצאפ

שלחו הודעת "צרי" למספר
058-77-36363

סרטוני ילדים ב AI

לימוד יומי בחובת הלבבות

עלוני שבת, סרטוני חיזוק ועוד... 6

יגל לנוער

האשה הכושית אשר לקח אחיהם משה (עיין רש"י), בורא עולם פותח עמָהם כך: וַיֹּאמֶר שְׁמַעְנוּ נָא דְבַרִּי וְכו' (במדבר יב, ו), רבי אליהו מזרחי (הרא"ם) מסביר את סיבת דיבורו של ה' אליהם בלשון תחנונים ובקשה וז"ל: אף שחיה אף ה' בם, כמו שכתוב בסמוך "ויחר אף ה' בם", עם כל זה דיבר עמהם בלשון רכה ובלשון בְּקִשָּׁה, קל וחומר לבשר ודם שצריך להיות תמיד דבריו בנחת ולא בכעס, עכ"ל. (ועיין רש"י על הפסוק וַיִּחַר אֶף ה' בָּם וַיִּלֶךְ (במדבר יב, ט) שכתב ק"ו נוסף ונפלא).

א"כ נמצאנו למדים שאם אותו מתבגר מאוכזב, היה נוקט וְלוּ רק באחת מעצות התורה כלפי בן שיחו וקל וחומר כלפי אשתו, הרי שחיו היו משתנים פלאים, ובמקום לצבור תיקי גירושין ואכזבות, היה צובר בנים ובנות צדיקים וצדקניות. ורק משום שלא רציני לזרות מלח על פצעי הפתוחים, לא עניתי לו על טענותיו המופרכות, שנבעו מכאב רגשי, ולא ממחשבה בריאה.

ובאותו עניין, שמעתי שלאחרונה ישבו כמה פסיכולוגים וניסו לפענח מדוע יש כל שנה כ-1500 ניסיונות התאבדות בקרב בני הנוער, כאשר 500 מהם "מצליחים" לגרום למותם, (רק במדרשתנו הנאוה יצאו הבחורים היקרים כבר פעמיים תוך ארבעה חודשים ללוות שניים מחבריהם לכיתה למנוחת עולמים מאחר ששמו קץ לחייהם... רח"ל).

בטוחני שאם הפסיכולוגים אכן מצאו פתרון, הרי שוודאי הוא לא יספק את הסחורה, אלא אם כן הפתרון היה: "לימוד התורה". אך משום מה לבי אומר לי שזה לא היה הפתרון...

ואחתום בשאלה שהיא בעצם תשובה לכל השאלות: האם ראינו פעם יהודי עובד ה' באמת, ששם קץ לחייו? אני שמעתי על מפקדים, שוטרים, ראשי ממשלות, מלכים, נשיאים וכו' שהתאבדו, אבל האם מישהו שמע על אברך כולל (אמיתי), או על רב (אמיתי) שהתאבדו?

אני לא!

שבת שלום וחג שמח

לא נכון!!! מדוע? - שאלתי, ואז הלה החל ללמד אותי: תקשיב טוב בחור צעיר, אני ילמד אותך כמה דברים חשובים: אשה, זה כישוף. אשה, זה שטן! (כאן צנזורת העלון השמיטה כמה מילים...) היו לי שתי נשים והן לקחו לי את הילדים, את הכסף, את המזל, ובקיצור, את החיים! (אף כאן הצנזורה פעלה...).

באותם רגעים חשתי חמלה גדולה כלפי אותו ישיש, בעל ותק ונסיון באכילת מרורים, ולכן הודיתי לו מקרב לבי על הקורס המזורז, ונפרדתי ממנו בשלום בהבטחה שיתור לא אמסור הרצאה בנושא שלום בית, טרם אעשה שיעורי בית...

לכאורה קושיותיו של הגרוש המאוכזב הנ"ל אמיתיות, כיצד אברך צעיר יכול לדבר על שלום בית בעוד שנסינו בתחום זעיר למדי?

אולם, עבור לומדי תורה האמיתיים אין זו שאלה כלל, שהרי לעולם לא נִרְאָה דרשן או רב רציני ואמיתי, שמלמד את קהל שומעיו דברים על פי נסיונו האישי, או על פי מחקר שעשה, משום שייתכן שהוא אכן הצליח מסיבת היותו מוכשר או בר מזל, אך זה לא אומר שקהל מאמיניו אף הם יִצְלְחוּ את המאורע. וכמו שאם נראה אדם אחד או שניים שעברו ברמזור אדום, ובהצלחה, הרי ששום אדם נורמאלי ורציני לא יקח סיכון אף הוא לקפח את חייו בתעלול כזה או אחר...

ובפרשתנו, לאחר שמרים ואהרן שוחחו אודות

חיזוק
לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז
התחברות" ר"ג

המתכון המדויק לחיים תקינים

כשנה לאחר נישואי, הזמינוני לדבר בהילולה של הבן איש חי זי"ע במרכז הארץ, ומשום מה יצא שדיברתי על שלום בית.

לאחר הדרשה ניגש אלי אחד מהקהל שהיה בשנות השישים לחייו, ושאלני בן כמה אני, וכן כמה זמן אני נשוי, ומשמע את התשובה, החל להטיח בי האשמות, כגון: מהיכן הגיע לך האומץ לדבר על שלום בית בעוד שיש לך חלב על השפתיים? וכיצד אתה מעז ללמד קבוצה של חמישים איש שיכולים להיות ההורים שלך, איך להתנהג עם הבן/בת זוג שלהם, בעוד שלא צברת אפילו עשור של וותק.

הבנתי שטמונים באותו האיש מועקות קשות, ולכן רק שאלתי בעדינות: האם יש משהו לא בסדר שאמרת?

הלה השיב בשצף קצף: "כלום

להקשיב לגדולים

שבת שלום אחים יקרים ואהובים.

בפתחת מסכת אבות נאמר: "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים..."

למה חז"ל מספרים לנו את כל שרשרת ההעברה הזו? כדי ללמד אותנו שיעור לחיים: אם אתה רוצה להצליח - תלמד להקשיב. לכל אחד מאיתנו יש רגעים שהוא מתבלט, מתבלבל, או לא בטוח מה נכון. ובדיוק אז - צריך לעצור ולשאול בעצת גדולים מאיתנו.

נכון, הם לא תמיד יודעים להסביר על סמארטפונים, אפליקציות או קידמה. אבל

הרב יהונתן פרטוש
רב מדרשיית "ענפים" בני ברק

הם מומחים בחיים עצמם - בלב, בנפש, בהתמודדות, בראייה מפקחת ועמוקה.

גם משה רבנו, הגדול בנביאים, לא החזיק את התורה לעצמו - הוא העביר אותה הלאה. וככה כל דור האמין בכוח של הדור הקודם.

אז למה שנחשוב שאנחנו יודעים הכול לבד? יש לנו מה ללמוד - ויש ממי ללמוד.

להקשיב, לשאול, לשתף זה לא חולשה. זו עוצמה.

מי שמקשיב לגדולים - גדל באמת.
שבת שלום ומבורך!

סקה

הילד/ה הזוכה

שקד אסאיג
מראשון לציון

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה משביעי של פסח
שבת.

נראה אותך אולי

מהי הפרשה הקצרה ביותר בתורה?

פרשת שבוע אירוק

פרשת בהעלותך

בפרשת בהעלותך מסופר על בני ישראל שהתלוננו במדבר. הם אמרו: "מי יאכילנו בשר? זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם, את הקישואים ואת האבטיחים..." הם התגעגעו לאוכל של מצרים והתלוננו על המן שה' נתן להם.

מה שמעניין הוא שהתורה אומרת "והמן כזרע גד הוא... וטעמו כטעם לשד השמן". חז"ל מלמדים אותנו שהמן היה מיוחד במינו - הוא יכול היה לטעום כמו כל דבר שאדם רצה! אם משהו רצה טעם של עוגת שוקולד,

המן טעם כמו עוגת שוקולד. אם משהו רצה טעם של פיצה, המן טעם כמו פיצה. אז למה בכל זאת בני ישראל התלוננו?

התשובה היא שהם התלוננו כי הם רצו לראות את האוכל, לא רק לטעום אותו. הם רצו לראות קישואים ואבטיחים, לא רק לטעום אותם במן.

ילדים יקרים, לפעמים אנחנו מסתכלים על מה שיש לאחרים וחושבים שזה יותר טוב ממה שיש לנו. אנחנו שוכחים להעריך את הדברים הטובים שיש לנו! בני ישראל קיבלו את המתנה הכי מדהימה - אוכל שיוור מהשמיים וטעים בדיוק כמו שהם רוצים - אבל הם לא העריכו אותה כי הם היו עסוקים מדי בלהתגעגע למשהו אחר.

כשאנחנו רואים שלחבר יש צעצוע חדש או ממתק שאין לנו, במקום להתלונן ולהיות עצובים, אפשר לחשוב על כל הדברים הטובים שיש לנו. אולי יש לנו משפחה אוהבת, חברים טובים, בית חם, או כישרונות מיוחדים משלנו! ה' נותן לכל אחד מאיתנו מתנות מיוחדות - לא תמיד אותן מתנות שיש לאחרים, אבל בדיוק את המתנות שאנחנו צריכים. כשאנחנו מתמקדים בטוב שיש לנו במקום במה שאין לנו, אנחנו מגלים שיש לנו המון סיבות להיות שמחים ואסירי תודה.

שבת שלום ומבורך!

ואמיר מויאל

מצאו 10 הצאים

מהו

הפסוק למסעך צפורה

הילד/ה הזוכה
אופק שרעבי
מעפולה

יודעים את התשובה | תשובה משביעי של פסח:
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
"חמשים עלו בני ישראל
מארץ מצרים" anafeamalon@gmail.com

סיפור הארבה הוא רק דוגמה אחת לקשר המיוחד עם התורה הקדושה, קשר שזכה להכרה מן השמים.

הרב חיים קנייבסקי היה מנהיג רוחני דגול שהאיר את דרכם של רבים בעם ישראל. הוא לימד בדוגמה אישית כיצד לקיים את התורה, כיצד להתמיד בלימודה יומם ולילה, וכיצד לאהוב אותה אהבה אמיתית ועמוקה.

סרקו את הקוד וצפו
בסיפורי צדיקים
בעריכת AI חדשנית
<<<

סיפורי צדיקים

הרב חיים קנייבסקי

אור יקרות בוקע מחלון קטן ברחוב רשב"ם בבני ברק, אלו שעות קטנות של הלילה, אך בחדרו הקטן והצפוף בספרים של הרב חיים קנייבסקי, קול התורה ממשיך להדהד.

מילדותו ועד יומו האחרון, שקד על התורה בצורה מופלאה שנדיר למצוא כמותה, עד שזכה לכינוי המיוחד "שר התורה".

הבית הצנוע ברחוב רשב"ם הפך למגדלור של תורה וחסד. שם כל יהודי יכול היה למצוא בו מזור לנפשו. מכל רחבי מכל רחבי הארץ והעולם, היו מגיעים יהודים לקבל ברכה ועצה טובה.

יום אחד, בעת שהיה שקוע בלימודו, עסק הרב בהלכות הארבה - שרץ שהתורה מגדירה כטהור ומותר באכילה. הרב ביקש להבין את צורתו המדויקת של הארבה, את מבנה כנפיו ורגליו, אך לא מצא בספרים תיאור מספק. בתמימותו ואמונתו, פנה בתפילה לקב"ה שיאיר את עיניו להבין את ההלכה.

והנה אירע דבר פלא: כמו במענה ישיר מן השמים, נחת ארבה ירקרק על אדן חלונו. הארבה נפגף בכנפיו בעדינות, כאילו מציג את עצמו בפני הרב, מאפשר לו ללמוד את מבנהו וצורתו. רק לאחר שהרב הבין היטב את סימני הטהרה שהתורה מתארת, התעופף הארבה ונעלם.

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

הסוסים

כידוע, הקדוש ברוך הוא ברא את כל הבריאה בחכמה עצומה, וכל יצור יש לו סודות ודברים מיוחדים. אחד מבעלי החיים המרתקים ביותר הוא הסוס, שמופיע פעמים רבות בתורה, בנביאים ובכתבי חז"ל.

פעילות בדקה במנוחה. אך בזמן ריצה זה יכול להגיע עד מאה וחמישים פעימות. הסוס היה בעל החיים העיקרי ששימש את האדם להובלה וללחימה במשך אלפי שנים. פרסות הסוס עשויות מחומר דומה לציפורני האדם. לכן צריך לקצוץ אותן או להניח להן פרסות ברזל. הרומאים הקדמונים היו הראשונים שהמציאו את פרסות הברזל. הן הגנו על רגלי הסוסים בעת רכיבה ממושכת. סוסי מירוץ יכולים להגיע למהירות של יותר משבעים קילומטרים בשעה. סוסים יכולים לישון לבד או יחד עם סוסים אחרים, אך הם נוטים להרגיש יותר בטוחים כשיש סביבם חברים. ישנם יותר ממש מאות סוגים שונים של סוסים ברחבי העולם.

כמה נפלא לראות את חוכמת הבורא יתברך, שמופיעה בכל פרט בבריאה! הסוס, על כוחותיו, מהירותו ורגישותו, מוכיח לנו עד כמה הבריאה מתוכננת בתבונה. מי ייתן ונלמד מכל היצורים בעולם על גדולתו של הבורא ונודה לו בכל יום על כל מה שנתן לנו.

סרקו את הקוד וצפו
בסרטונים מרתקים
בערוץ היוטיוב שלנו
<<<

- הסוס הוא אחד מבעלי החיים החזקים ביותר יחסית למשקלו. הוא יכול לשאת משקל של יותר ממחצית גופו ולרוץ במהירות עצומה.
- לסוסים יש יכולת לזהות רגשות של בני אדם. הם מרגישים כשאדם עצוב, שמח או מפחד, ומתנהגים בהתאם.
- הסוס יכול לישון גם בעמידה וגם בשכיבה. זאת בזכות מבנה מיוחד ברגליים שמאפשר לו להינעל מבלי ליפול.
- סוסים מתקשרים זה עם זה על ידי הבעות פנים, תנועות אוזניים וצלילים שונים.
- תינוק הסוס, הנקרא סייח, מסוגל לעמוד וללכת זמן קצר לאחר לידתו.
- לסוסים יש מערכת עיכול רגישה מאוד. לכן הם אוכלים מזון מיוחד כמו חציר ושיבולים.
- לבו של סוס ממוצע פועם בקצב של בין שלושים לשלושים וחמש

אומן

הבעל שם טוב

מז'יבוז'

רבי נחמן מברסלב

ברסלב

רבי נתן מברסלב

בואו לאוונט קווידינג
בגן הירואחית

לפרטים התקשרו עכשיו >

058-6338444

הנשמה

עם הרה"ג **הרב יגאל כהן** שליט"א

יום רביעי - ראשון | כ"ט סיון-ג' תמוז | 25-29.06.25

נבקר בקברי הצדיקים

מיוזגרים בלבד

יגל גם לבם

עלון "יגל לבי"
מלא בתכנים מחזקים ומשמחים,
מכניס אור לבית
ומחמם את שולחן השבת

הצטרף להפצת
עלוני השבת
ותן לעוד משפחות ליהנות
מהתוכן ולהתחזק - בזכותך!

03-8000-770

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: עוז כהן | עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל ונטלי בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו << 03-8000770

להצלחת
יעקב בן סיון

לרפואה שלימה
נתנאל אברהם בן תחיה

לעילוי נשמות
יהודית בת סברסה

לעילוי נשמות
סימי בת רבקה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה